

RESUM PSICOLOGIA SOCIAL

PAC1:

Canviant així ser dona, per ser mare sense poder conjugar les dues coses, influeix amb la vivència de les mares actuals, on hi ha una amenaça real de deixar de ser dona per ser només mare. Tendència social a etiquetar de patològic. DPP=a qualsevol dol.

La psico social té caràcter heterogeni, en front a una problemàtica hi ha 3 formes de resoldre i concebir l'objecte d'investigació (PSS, PSP,PSC). S'ha de mirar la realitat en referència a la dimensió sociohistòrica. Qualsevol contingut que afecta e intervé en l'acció de la configuració humana te historicitat. S'ha forjat en el devenir social. La DPP és un fenomen d'un context determinat en el que es pateix mentre s'anuncia. No sempre ha estat així ni te perquè ser sempre així. Quines significacions comparteixen els diferents contextos on es produeix? Quines ideologies animen aquest patiment en diferents llocs geogràfics? Dona treballadora a un context competitiu, el que es comparteix és la societat patriarcal. Al tractar-se d'una patologia la solució és el tractament mèdic i no un altre, que ens permet desnaturalitzar el fenomen, i és la descripció de les coordenades tempo espacials que creen significacions específiques del ser i comportament humà amb el que treballa la PSC. S'ha d'entendre a l'individu com un producte constituït. Amb la mecànica que constitueix als individus, una mecànica interaccional que amb el llenguatge com a mitjà, possibilita la constucció i reconstrucció de significats, noms, i categories, entre les que existeix una, que és l'individu i l'altre la societat. Per tant, la història de la hmanitat, des de aquesta perspectiva, be podria contar-se com l'història de les transformacions del llenguatge.

A l'article es veu PSS si aludim a les interaccions mare-fill, però la generalitat és el tractament de la dona com entitat natural, dotada biològicament per patir la DPP, té hormones, es queda embarassada i dona a llum, potenciada pel "maternity blues" i en risc de patir DPP. L'article diu que podem afectar altres factors(situació econòmica, falta de recolçament) però a la vegada diu que qualsevol dona pot patir-la i que és una malaltia que és resol amb antidepressius. La etiologia és desconeguda. Els factors socials son els desencadenants i el tractament és sempre individual i adaptatiu per reconciliar-se amb la nova situació. Es universal, la india, però no es pot rastrejar el concepte i s'asocia a una simptomatologia més o manco comú, però els factors de l'india eren tenir fills dones. Per què és una patologia si totes les dones ho pateixen?

La simptomatologia, es percepció de falta d'ajut, rebuig al nen, ansietat, atacs de pànic. Per què és diu patologia al rebuig del nen? Des de la PSS, el sentit de ser mare, el que ha de fer com a tal, el rol, no permet el rebuig a la cria. Per tant, habitem a un univers ideològic/moral que no accepta aquesta dualitat, per tant, des de aquest referent és considera patològic. Si pensem amb el que significa ser mare en els nostres temps, a espanya, du implícit que la dona sigui la cuidadora del nen i a la vegada s'ha preparat molt temps per competir al mon laboral. Existeix la figura d'avies cuidadores i guarderies, però no es tan acceptat. Els nens està medicalitzats, la seva cura passa per l'industria i la certificació metge i dels altres professionals, a tal edat, s'ha de menjar el primer iogurt.

A la llum de la PSS, 2 símbols de semàntica particular, serien la base d'aquest patiment, quan comença l'interacció amb el nen. La comunicació mare-fill està mediada per símbols, i si tinc que ser mare exemplar i treballadora exemplar pel que he de menester temps per les dues, però no vull deixar el nen a la guarderia, però...tots aquests diàlegs, ens mostren com pense la PSS. Els nostres patiments, surten de la constitució d'una dinàmica social, , per tant, estem condicionats per l'interacció, ens socialitzam amb símbols que es trobin ja instituits que ens marquen unes expectatives, i ens fa presuposar que al nen unes altres. La raó de la DPP, és d'ordre sociosimbòlic, no es una patologia sino un patiment social produït per les contradiccions d'un rol, això explicaria que homes i mares adoptives ho pateixen. Des de la PSC, son universals aquests símbols? El que fa la PSC es desfermar el vincle desnaturalitzat en la nostre cultura entre la mare i el fill. Fa l'història del símbol, travessa per

les distintes etapes, certifica que la pràctica de la maternitat tal com la coneixem té una història que e pot contar i si es pot contar, és pot transformar.

PAC 2

Noció psicosocial, des de la perspectiva d'una dona turca musulmana, el que dona una imatge de com es percebrà a la persona. Segons la teoria biològica, no te sentit. Als barcelonesos, cosificació de la identitat, creient que Malika, te un comportament determinat per ser d'un altre país i cultura, pel que poden detectar en ella conductes amenaçadores per el grup receptor i marginar-la, amb les negatives de les immobiliàries a llogar-li una vivenda. Segons psicoanàlisi, el fet de ser turca, implica unes estructures de la història personal, damunt el seu passat e infància, que configuren processos emocionals que la periodista no ha viscut, per tant la seva forma de ser i comportar-se, no pot reflexar unes motivacions i conflictes que si tendria una dona turca, això també ho respaldaria la teoria fenomenològica, ja que no ha passat per l'aprenentatge vivencial que hauria tingut una dona en les seves condicions, no pot tenir mai els seus pensaments e idees. La teoria de la identitat social de Tajfel, Empar tria una xilaba color vermell, vestint aquesta la gent percebria e interpretaria el que aquesta representa per els turcs, que no es el mateix que representa per ella com individu, el que li dificultaria la pertinencia grupal dels membres d'aquesta etnia, això lo proporciona una identitat individual i sobre tot social. El ser una dona turca i musulmana, categorització social, facilitant la relació amb iguals i dificultant la relació amb els barcelonesos pel contrast entre les diferències culturals, es crea una identitat social quan comparem les dues formes de viure. Això crea una comparació, on el que compara guanya(etnocentrisme) i provocant així la discriminació i l'agressió cap el grup contrari, amb les cridades telefòniques. Existeix l'esterotip de que tota dona inmigrant farà el necessari per aconseguir residir legalment al país. Goffman, empar fa diferents rols, dona pobre, musulmana occidentalitzada, profesora de uniersitat. La identitat és multiple, ja que adopta diferents personatges segons la situació que viu, desapareix quasi de sí mateixa per adaptar-se al paper, asumint els diferents rols. Des de l'interaccionisme simbòlic, Mead, defensa el self, com la capacitat de veure's a sí mateix com un objecte social. El self sorgeix d'un procés social, la comunicació entre els humans mitjançant el simbòlic. L'individu es concebur com actiu en front a l'ambient i aquest moldeable per l'individu. La relació entre ambdos es de interacció e influència mutua. Ella influirà a l'ambient perque funciona des de un nou rol, i ella també serà influida per aquest. Haurà adquirit unes comunicacions simbòliques a nivell social i amb les persones que s'ha relacionat, que d'alguna forma l'hauràn influenciada a la seva vida i comportament social i a l'inversa. L'identitat és multifactorial, i depen de factors individuals i socials en la mateixa mida.

Des de una perspectiva biològica no te sentit la pregunta, només estodia les bases psicològiques del comportament. Eysenk afirmaria que Empar tendria molts trets d'extraversió i emocionalitat individuals, que anirien sempre amb ella, tant si va de dona turca com si no. Des de la sociobiologia de Wilson, diriem que com Empar es catalana no la podem identificar dins el grup de dones turques musulmanes, i les seves característiques biològiques estarien en consonància amb el grup i societat en la que ha nascut. Des de la fenomenologia, l'article pot ser entés com una narrativa de sí mateixa, ja que ens explica les sensacions, pensaments i experiències, i amb això construeix una imatge de sí mateixa i dels altres i reforça la seva identitat de periodista compromesa. No aconsegueix identificar-se ja que és una periodista que està interpretant un paper. Multiples categories socials, ja que està escrit amb l'intenció de coneixer que comporta pertanyer a una serie de categories socials específiques(dona, inmigrant, musulmana) a barcelona. Des de que es posa la xilaba, es crea la distinció nosoltres-ells, la majoria de persones al veure la xilaba l'identifiquen dins la categoria social de dona inmigrant musulmana i actuen en conseqüència. Situar a una persona dins una categoria social, comporta el fet d'atribuir-li les característiques que assignen a la caegoria social en qüestió. Això seria producte del procés de categorització social de tajfel, el que implica accentuar les diferències entre membres de categories diferents. Així ens trobem amb diferents estereotips, aplicats al genere i la nacionalitat "las filipinas son más dóciles,

dominicanas vagas...“i els dels immigrants en general, “nivell cultural baix, poca formació” Al aplicarlos la gent autòctona es mira a Malika des de un etnocentrisme, i construeixen la seva identitat com a positiva, i identificació negativa de l'altre, seguint el procés de comparació descrit per Tajfel. Matrimoni de la Bonanova, paternalistes i progrés que ajuden als immigrants, l'estereotip deixa de funcionar quan, també es veu afectada l'imatge de sí mateixos, interpreten que la feina que li ofereixen és una explotació. Moltes de les accions van dirigides a mantenir les fronteres entre les categories socials. Ens trobem amb una noia marroquina, que intenta aconseguir una identitat social positiva a través d'integrar-se al grup dominant, no porta mocador ni xilaba. Ha eguit l'estratègia d'oblidar-se de la seva pertinença i assemblar-se al grup autocton, i evitar interpretar el que li succeeix en el dia a dia a partir del fet de ser immigrant. Exemples on les persones empren la categorització social i la comparació social amb els efectes de discriminació i conformació de la pròpia identitat de manera positiva. (homes) només observant el seu comportament, ella ja els atribueix una sèrie d'intencions i pensaments que li permet englobar-lo dins una categoria social concreta. Des de la dramaturgia de Goffman, necessita preparació, comprar-se un mocador, una xilaba, assajar, triar un color o un altre. Empar es conscient del seu rol d'actriu, i té una varietat de rols, mediats per ser dona turca i musulmana. Rol d'aspirant a una feina, d'empleada de neteja, d'inquilina d'esposa. Aquests apereixen i només tenen sentit per separat en un establiment determinat, es comporta diferent quan està amb la fàtima que quan va a una entrevista de feina. Cada una d'aquestes situacions requereix assumir un rol diferent i actuar segons les expectatives dels interlocutors. Aquests rols estan mediats a l'hora per dur xilaba(categoria social concreta)Els homes que li inclouen dins dona immigrant no veuen cap inconvenient en fer-li proposicions sexuals. La identitat de cada un d'ells va negociant continuament seguint la teoria del interaccionisme simbòlic. Aquestes emergeixen fruit de la interacció. El fet d'acceptar els seus tractes implica identificar-se i tenir una imatge de sí mateixa com a prostituta cosa que ella no accepta. La seva identitat és múltiple, li fan emergir unes determinades situacions e interaccions concretes. Quan escriu ho explica tot des de la seva identitat de periodista, i amb la narrativa de sí mateix resulta molt difícil de veure l'autoimatge que tenia mentre va durar l'experiència. La podem entendre des de saber que es tracte d'un article que escriu sabent que serà publicat a un diari. La dimensió sociohistòrica és fonamental per entendre les identitats que surten al text, el context social i històric dona sentit i promou unes identitats en detriment d'altres i ens permet entendre que els estereotips, no són quelcom que les persones creem individualment, que els significats que atribuïm a una categoria social concreta i que van molt lligats als interessos, valors, ideologia i necessitats de certs grups. Context encara patriarcal.

PAC 3

una **perspectiva clàssica de las actitudes**, vemos que estas, se refieren a la **posición de los sujetos** (grupos sociales enfrentados: católicos en contra y otros grupos, como cristianos a favor, progresistas, profesionales de la enseñanza a favor de su implantación.) **respecto al objeto** (la asignatura de educación para la ciudadanía). **Thurstone, Allport, o Newcom**, nos ayudan a distinguir como un grupo social religioso(lo católicos) con poder a lo largo de la historia de España, pierde fuerza en un país donde el cambio social a dado lugar a un estado laico, donde se mezclan religiones y creencias de muchos tipos. En un intento de recuperarlo, los católicos se pronuncian ante la implantación de esta asignatura. Como constructo, **la actitud de los grupos católicos** que se manifiestan **en contra**, tiene la idea, aplicando el **modelo tridimensional, a nivel cognitivo**, de que dicha asignatura vulnera los principios democráticos en la educación y la enseñanza de los hijos, planteándolo como intento de adoctrinamiento de una política educativa intervencionista, por lo que **a nivel evaluativo** se posiciona desfavorablemente, **y a nivel conductual**, emprende la acción de hacer comunicados en prensa, tv y en mítines políticos para manifestar su desacuerdo, Los **otros grupos** manifiestan una actitud a favor defendiendo la idea **a nivel cognitivo**, de que esta asignatura es necesaria, sociales, como pueden ser actitudes, exclusión, la discriminación. un pluralismo sociocultural que se ha de respetar. **A nivel evaluativo**, se posicionan favorablemente a la implantación, **y a nivel conductual**, accionan defendiéndose en los medios de comunicación, y refiriéndose a la resolución del tribunal. formación de las

actitudes, desde la **perspectiva tradicional**, las actitudes pertenecen a las personas, pero el grupo puede influenciarlas (Newcomb). Iglesia y su actitud hacia la EpC sería negativa, puesto que están influenciados por este grupo, enmarcándolo en la teoría de **la comparación social de Festinger**, en la que las personas evalúan sus actitudes comparándose con aquellas que se parezcan más a ellas. Los católicos se compararían con lo que piensa el Papa u otro católico. Como grupo, comparten la visión de que implantar la EpC vulnera sus derechos, compartiendo así la representación social (**teoría de las representaciones sociales**).

Los dos grupos, ejercen una **comunicación persuasiva** sobre los ciudadanos a través de los medios de comunicación y mítines políticos, buscando convencer. Los católicos lo que dice el arzobispo tiene **credibilidad**, para los otros, la **autocredibilidad** está en el Estado. Los **mensajes se realizan** con una estructura ordenada de los argumentos, organización del contenido, lo que hace que la influencia sea mayor.

En la **perspectiva discursiva** el foco de atención pasa a las diferentes formas de construir los objetos de los que se hablan, construcción social que se hace de las consecuencias que puede tener la implantación de EpC.

Vivir en una sociedad plural, multicultural, heterogénea y cambiante es necesario que desde la escuela, como elemento socializador, se trabaje sobre los valores cívicos comunes y derechos humanos reforzando así la tarea educadora de los padres ante el dinamismo social de los últimos tiempos. El objetivo, es formar personas críticas, activas y responsables ante la sociedad en la que viven.

Otro discurso, en contra, expone que sus contenidos son una intromisión del derecho constitucional de los padres a educar a sus hijos conforme a su moral y religión, unos están pidiendo un civismo laico y común entre los españoles, parecido al resto de la CEE y otros, pidiendo una moralidad conforme a sus creencias religiosas. Construyen la realidad de una manera diferente: unos hablan de enseñar unos valores humanitarios, los otros hablan de valores comunes a lo religioso, temario, que contenga objetivos, "descubrir el valor de la honestidad, la sinceridad y la verdad, aquí no se trata de verdades, sino de respeto. Ambos grupos, muestran una predisposición para la educación enfocada hacia el altruismo, La dignidad del ser humano o la solidaridad" en el caso de los católicos, desde el voluntarismo, los otros, "Los derechos humanos o relaciones interpersonales", que aunque este concepto de altruismo sea un constructo social, si es cierto que es un concepto muy unificado y extendido universalmente, incluso las tribus del Amazonas, cualquier evolucionista deja en claro que los procesos sociobiológicos dependen de la interacción que establecen los organismos para poder sobrevivir.

Dues postures oposades, a favor i en contra. A favor, govern PSOE, cristians socialistes i joventuts socialistes, CEAPA, sindicats de treballadors i alguns intel·lectuals. La defensa es que els nens tenen de formar-se en drets humans i valors socials (tolerància, justícia, igualtat, solidaritat, civisme... recollit a la constiució espanyola. S'oposen, església catòlica, CONCAPA, fòrum de família, professionals per l'ètica i el PP. En mig, FERE. Mostren el seu rebuig per que els continguts no van en la línia de la fe catòlica, (identitat personal, sexual) perquè consideren que vulnera una educació moral i ètica que correspon als pares i no a l'escola, perquè suposen un adoctrinament ideològic. Des de aquesta perspectiva més tradicional, els subjectes que mostren actituds diferents parlen d'un mateix objecte, sent l'únic que canvia el seu posicionament envers aquest objecte, a favor o en contra. Des de la perspectiva discursiva, no podem parlar d'actius sino de discursos. Conjunt de pràctiques i produccions lingüístiques, significats, argumentacions, metàfores, representacions, imatges) que produeixen i construeixen d'una manera col·lectiva una determinada visió del objecte. La idea es veure com construïm els fenòmens socials amb els discursos que utilitzem, que no son exclusius d'una postura o una altre, sino que circulen a la nostra societat i els usem per donar a conèixer les nostres posicions en front d'un fet concret.

Quins elements i discursos es repeten i com les diferents postures els agafem per argumentar el seu posicionament. Gèneres discursius: reportatges visuals, articles de premsa, comunicats, aquests materials i textos estàn en interacció. Dos discursos ppals, de la legalitat (lleis) i de l'ètica i moral. El legal fa referència a les lleis, per donar suport i legitimitzar les argumentacions, constiució espanyola, declaració universal de drets humans.

Cada postura agafa aquest discurs legal i s'apropien d'ell, i l'utilitzen per defensar les seves postures i presentar les seves argumentacions, els defensors s'emparen en les lleis i diuen que l'assignatura no fa més que recollir els drets dels nens, els detractors diuen que vulnera els drets dels pares a decidir quin tipus d'ensenyament volen pels seus fills. , joc constitucionalitat-inconstitucionalitat, legalitat-il·legalitat, desenvolupament-vulneració. L'ètica i la moralitat, pròpia conceptualització d'ètica i moral, el que està bé i malament. Falta de consens respecte a l'existència o no d'una diferenciació entre l'ètica pública i privada. La potestat la té l'Estat o es una qüestió individual. Els defensors agafen els discurs per defensar una ètica pública basada en valors comuns i compartits socialment que han de ser respectats per tothom amb independència de la moral religiosa pròpia. Confonen ètica pública amb ètica constitucional, ètica amb dret i postulen l'existència d'una única ètica. Des de una perspectiva discursiva, no podem dir que l'objecte sigui sempre el mateix i que l'únic que canvia es el posicionament, ja que els discursos contribueixen a la construcció dels propis objectes dels que parlem. Nous sentits i significats que van més enllà de la pròpia assignatura. Els continguts busquen la promoció de certs valors altruistes, convivència, cooperació, igualtat... El concepte d'altruisme es diferent per l'estat, que es basa en una conceptualització als drets humans i ppis fonamentals, els catòlics ho fan des de una conceptualització religiosa i confessional com a base de la formació de la consciència individual, els contextos d'interpretació son diferents hi ha dues lectures d'aktruisme distintes, pel que no el podem considerar un fenomen universal sino que l'hem d'ubicar dins un contexte sociohistòric de producció.

PAC 4

La moda es caracteritza per la diferenciació, han sorgit postures més complexes producte de l'individualisme i la multidimensionalitat i del multiculturalisme de la nova societat. No té cabuda el consum jeràrquic de la moda. Es substitueix el plaer per la comoditat passant del estatus-símbol a l'estil-símbol. Límits contextuais o dimensions del sentit de l'interacció social, la forma de vestir és diferent segons l'espai, si es surt de nit o es va a la feina, encara que sigui dins un mateix estil, ja que aquest determina la sociabilitat i la pertinença al grup, on és reforçat positivament si vesteix com el grup espera, creant així un vincle social observacional, i es reforçat negativament si no ho fa, arriscant-se a l'exclusió, si no s'adapta als condicionants i normes del grup, com explica Bandura a la seva teoria de l'aprenentatge social, creant així models de conducta. La discriminació cultural, ja que hi ha un ideal social, la moda es converteix en instrument de distinció de classes, reproduïx la segregació cultural. Des de una visió interaccionista, revitalització de l'individualisme, desplaçament cap a lo privat, i una exaltació dels valors. L'emergència de les personalitats narcisites, pròpies de l'individualisme contemporani i apareixen nous comportaments individuals i col·lectius, la lògica social de la moda fou la de distingir-se socialment. Aparició de multiplicitat estètica, ja no hi ha una sola moda sino una multiplicitat de modes, també lligítimes. Hi ha canvis als comportaments i a les motivacions de l'individu en front a la moda. Hi ha una major autonomia de la gent en relació a les novetats. No hi ha correspondència entre innovació i difusió, el carrer s'ha emancipat de la fascinació del líders de la moda. Mimetisme de tipus optatiu, s'ha reduït el símbol jeràrquic en favor del plaer, la comoditat, i la llibertat. La moda es sinònim d'una preferència, un estil de vida, el consum ha deixat de ser una activitat regulada per la recerca de reconeixement social per orientar-se cap el benestar, la funcionalitat i el plaer, aquesta és l'influència de la majoria, que provoca la normalització i crea la norma social (Sherif 1936). Conquesta de l'autonomia individual i la reducció de les distàncies socials. Es qüestiona el paper exclusiu del jo i realça l'importància de la extensibilitat del jo en grups socials. Assitim al reemplaçament d'una identitat estable per un portador de màscares successives en esferes socials canviants i un joc de rols varis, que reforcen la teoria d'Erving Goffman i el que diu Martí-Baró. Multiplicitat de jos. L'estètica com expressió efectiva de l'ambient grupal, norma implícita, per l'inclusió grupal, compartint un marc comú de referència. Segons els cognitivistes, pels autoesquemes, esque,es de grup i rols, segons Festinger i la comparació social, comparació amb els membres del grup per comprobar-ne la validesa, el fet de vestir igual pot donar un efecte perceptiu de que l'altre es igual que jo, afavorint la creació d'un vincle. Resistència a l'incongruència Bruner, teoria de la

percepció, es forma una opinió negativa de com son Asch, catalogant-los com a rebels o anormals. Jones i Davis, discriminació dels grups estereotipats i categoritzats que es surten de la norma, aquests grups minoritaris presenten cohesió i consistència diacrònica. En aquest sentit, la apariència, el retorn de l'imatge a un primer pla té una funció de tipus comunitari, com esdevé l'escola funcionalista de la sociologia. Sempre a l'interior de'un grup. No crec que hi hagi subjecte col·lectiu, cercant en la seva vestimenta la lògica de l'identitat profunda, passant així d'una moda amb una imatge superficial de la persona a una expressió interior i profunda del jo manifestada a rel de la forma de vestir.

La moda per excel·lència es la moda en el vestir. Desig de singularitzar-se que s'expressa a través del seguiment d'una o altre moda, el resultat es que tothom es copia i a la fi vestim tots igual. El fenomen conformista acaba sent el mitjà pel que expressem la nostra individualitat, la creació d'una identitat diferenciada i individual s'aconsegueix a partir de l'importació de la moda d'un altre grup al context habitual. Jurídica de poder, on els poderosos escullen que haurem de posar-nos la propera temporada. (Foucault. Es difícil no anar a la moda, la roba que es ven és la de moda. Normes socials, recomanacions de portar corbata, les normes implícites, no s'ens acudirie vestir segons com, la percepció de normalitat, senyora gran en malles de color ajustades... Normalització impossició d'una roba innovadora que al ppi no t'agrada i després sí. La naturalització de la norma es reflexa amb l'obligació d'anar vestit. Rols i estatus amb la roba, certs rols tenen obligacions estilístiques, laboratorista blanca. Presència de estereotips, generalitzacions d'una serie de característiques de personalitat o de possibles conductes a partir de la manera de vestir, fashion victims, els que no volen o no poden pagar les noves tendències i acaven sent estigmatitzades com a persones descuidades o perilloses, punks. La uniformitat, grups d'amics vesteixen semblants i els que s'incorporen es van adaptant al vestuari. La conformitat, tres tipus, segons Kelman: Identificació, vestim com ho fan els membres del grup al qual volem pertanyer. Interoptimització, el grup té bones raons per vestir-se de la manera que ho fa, i submissió, por al castig del grup. Minories innovadores es relatiu, hi ha que tenir sempre en conte quin és el grup de referència abans de pensar si algú és majoria o minoria. L'obediència és quan a un el vesteixen, mare-fill. La gestió d'impressions és el que fem cada dia en obrir l'armari, maniobrem en funció del dia, les activitats a fer i l'estat d'ànim que volem comunicar a la gent. Interessant la necessitat que molta gent mostra de conèixer l'opinió dels altres quan es compra roba, per saber com li queda, es vesteix de cara als altres. La gent diu que vesteix de forma còmoda i es justifica, vestir incòmode té una explicació social: la influència, portar una xilaba és més còmode que un texans, hi ha una comoditat social, un consens sobre que és i que no és còmode i amb el fet per sentir-nos còmodes hem de poder estar segurs que no serem una presència xocant pels altres. Un reflex dels valors que compartim.